The Tamil Zenana & School Magazine.

மாதர் மனோரஞ்சினி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்"—ஔவையார்.

Vol. XVII	Madras April & May, 1915.	Nos 4 & 5
புத்தகம் 17	சென்னை ஏப்ரல்—மே௴ 1915௵	இலக்கம் 4&5

THE REGISTRAR OF BOOKS
4 - OCT 1915
MADRAS

நியாயம்.

JUSTICE.

சற்றேறக்குறைய 20 வருஷங்கட்கு முன்னால் யானும் என் நண்பர் இருவருமாக மேகதாட் என்னும் இடத்திற்குச்சென்று திரும்பும்பொழுது ஏதோ ஓர்எண்ணத்தால் காவேரிநதியிலேயே கீழ்செல்லஎண்ணி ஓர்வலையனிடம் ஏற்பாடு செய்து படகிலேறிச் சென்றனம். பகல் 10 மணிக்குப் புறப்பட்டு சோழப்பாடி என்னு மிடத்திற்குச் செல்லவே, அங்கு பிராமணர்கள் வீடு ஐந்து இருந்தன. அவர்களுள் தனவந்தரும் தர்மகுணமு முள்ளவர்கள் இருவரே. அவ்விருவரும் சற்று உலக வழக்கங்களை நன்கறிந்தவர்கள் போலவே தோன்றினர். எங்களைக் கண்ட மாத்திரத்தில் முன்பின்னறியா திருந்த போதிலும் அவர்கள் வீட்டில் தங்கியிருக்க வேண்டுமென்று கட்டாயப் படுத்தினது மன்றி படகுக்காரனுக்கு உள்ள கூலியைக் கொடுத்து அவன் ஊர் போகும்படி செய்து விட்டனர்.

இம்மாதிரியான மனிதர் இம்மலை நாடுகளிலும் உளரோ என எங்கட்கு ஐயமுண்டாகவே, எத்தனை நாட்கள் அங்கு கழிக்கவேண்டுமோ என்கிற விசாரம் முதலில் மேலிட்டது. இராமசுவாமி அய்யரும் மாலைக் கடன்களை முடித்தபின் வீட்டின் வாயிலிருந்த பந்தலி லமர்ந்தனர். அவ்வூர் உத்தமர்களும் அநேகர் அங்கு நெருங்கினர். பின்பு ஐயர் எங்களைநோக்கி 'உத்தமர்காள்' தினந்தோறும் என் குழந்தைகளுக்கும் அவர்களைப்போல பாவிக்கும் இவ்வக்கிரஹாரக் குழந்தைகளுக்கும் புத்தி புகட்ட எண்ணி யாங்கள் இங்கு சந்தித்து மானிடவாழ்க்கைக்குரிய விதிகளை ஆராய்ச்சி செய்து வருகிற வழக்கம். தாங்கள் புதிதாயிருக்கிறபடியால் நாளையதினம் தாங்கள் அந்த சிரமத்தை ஏற்றுக்கொண்டு எங்களை கிருதார்த்தர்களாக்க வேண்டும் என்றனர்.

யாதுமறியாத எங்களுக்கு இவையெல்லாம் ஆச்சரியமாய்த் தோன்றிய போதிலும் அன்று அவர்கள் செய்பவற்றைத் தடுக்க எண்ணமில்லாதவராய் அவர் சொன்னவற்றிற்கு ஒத்துக்கொண்டோம். பின்பு சுமார் 8 வயது முதல் 14 வயது வரையுள்ள சிறு பெண்களும் பிள்ளைகளுமாக பன்னிருவர் வந்தனர். அவர்களை நோக்கி எவனும் ஐசுவரியத்தில் பிறந்த செல்வர்களாக நினையான். அவர்களுடைய தேக சௌக்கியதிற்கோ குறைவில்லை. பெண்கள் ஒரு புறமும் பிள்ளைகள் மற்றொரு புறமுமாக உட்கார்ந்தார்கள். பெண்கள் கழுத்தில் மங்கல நாண் (கயிறு) விளங்கக் கண்டனம். இதன்பின் இராமசுவாமி அய்யர் தன் சகோதிரன் குமாரனான போஜனை நோக்கி கேட்கிறார்:—

இரா:—போஜா! நேற்று எதைப்பற்றி பேசினோம்?

போஜ:—கல்விகரையில் என்பதைக் குறித்துச் சொன்னீர்கள்.

இரா:—(தன் குமார்த்தி மீனாக்ஷியை நோக்கி) மீனு நியாயம் என்பதை எப்படி படத்தில் காட்டியிருக்கிறார்கள்?

மீனாக்ஷி: கண்ணைக் கட்டிய பெண்ணாகவும், ஒரு கையில் திராசும் மறு கையில் கத்தியும் வைத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

இரா:—திராசு என்னத்திற்கு, கத்தியினால் என்ன செய்கிறாள்?

மீனு:—மனிதர் செய்யும் காரியங்களின் பெருமையை நிறுத்து; குற்றம் செய்தோரைத் தண்டிக்கத் தான் இவ்விரண்டும் உபயோகம்.

சுப்பராயன்:—அப்பா! அவளுக்கு காது ஏன் செவிடாகவில்லை?

இரா:—காதையும் பொத்திக்கொள்ளுகிறாள். ஏனெனில் யாராவது கோட் சொன்னால் அது காதில் விழக்கூடாதாம். மற்ற சமயங்களில் இருதிறத்தாரும் கூறும் வழக்கை கேட்க காது வேண்டுமல்லவா?

மீனு:—பிறர் படும் துயரைப்பார்த்து பச்சாதாபப்பட கண் வேண்டாமோ?

இரா:—கண் உண்டு. ஆனால் வழக்குகள் கொண்டு பலரின் ஸ்திதி, நடை, உடைபாவனைகளைப் பார்த்தால் பக்ஷபாத மின்றி நியாயம் செலுத்துவது கஷ்டமென்றறிந்து கண்ணைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறாள்.

மீனு:—பூலோகத்தில் எல்லோரும் இம்மாதிரி நியாயவழியாய் நடப்பார்களா?

இரா:—நான் அதற்கு சிறு கதைகள் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். காவேரிபுரம் கோட்டை மைசூர் இராஜ்ஜியத்தின் எல்லையாயிருந்த பொழுது அபாரசேனன் என்னும் ஒரு சேனைத்தலைவன் தன்னாட்டு எதிரியான சோழனைப்படை எடுத்து வரும்படி இரகசியமாய் ஓலை எழுதியனுப்பினான். அதே மாதிரி எதிரிவந்ததும் சண்டை நடக்கும் சமயத்தில் இவன் எதிரியக்கம் சேர்வதாக சங்கதி தெரிந்தது அரசன் இவனைச் சிறை

செய்யும்படி கட்டளையிட்டுத் தானே யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அபாரசேனன் இந்து மந்தும் ஓடிக் கோயிலுட் புகுந்து ஒளிந்தான். மைசூர் ராஜன் வெற்றியடைந்தபோதிலும் அரசன் போரில் மடிந்தனன். ஊரார் எல்லோரும் சேனைத்தலைவனை கொலை செய்ய எண்ணிச் செல்லவே, ஒரு மாது ஓடிவந்து அவர்களுடைய காலில்விழுந்து கீழ்வருமாறு கூறினள்:—“இந்த ஆலயத்துட்சென்று ஒளிந்திருக்கும் துரோகி என் மகன். நான் அவன் தாயார் என்பதில் அன்பு செலுத்த வேண்டியவளே; ஆயினும் நம்ம நாட்டிற்குத் துரோகியானவன் எனக்கும் சத்துரு. நீங்கள் செய்யும் காரியம் மிகவும் நியாயத்தைப் பொருத்ததே. இதோ இக்கதவைத் தள்ளி ஒரு பெரும் பாராங்கல்லை அதனிடத்தில் வைத்துச் சார்த்தி விடுங்கள்” என்று சொல்லி அகன்றனள். இவ்வாறு செய்துள்ள தாயார் தன் மகன் மேலுள்ள அன்பை எண்ணி நியாயத்திற்கு விரோதமாக நடந்து கொள்ள வில்லையே!

சுப்ப:—ஒருவன் தன் தாய் தகப்பனுரை அம்மாதிரி தண்டிக்கும்படி விட்டு விடுவானு? நியாய மெப்படியோ யிருக்கட்டும்.

இரா:—நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டால் தான் சொல்லுகிறது. நீ கேட்ட பிறகாரம் ஒருவன் தன் தகப்பன் செய்த குற்றத்தைப் பொறுக்காமல் நியாயப்படியே நடந்தான். மைசூர் இராஜ்ஜியத்தில் மாளவல்லி என்னும் ஊரில் சுமார் 100 வருஷங்களுக்குமுன் வீரப்பன் என்னும் ஒரு வியாபாரி இருந்தான். அவன் வர்த்தகத்தில் கொஞ்சம் திரவியம் சம்பாதித்ததால் இராஜாங்கத்தில் சாபா காகிதம்முதலியவை விற்பனை செய்யும்படி ஏற்படுத்தினர்கள். அவனும் தனக்கு அதுவும் ஒருவரும்படி என்றெண்ணி ஒரு ரூபாய்க் காகிதத்திற்கு ரூபாயும் இரண்டணவும் கொடுத்து வாங்கும்படி செய்து வந்தான்

நாளடைவில் இம்மாதிரி நடக்கும் சங்கதிகளை விசாரிக்கச் சில உத்தியோகஸ்தர்கள் புறப்பட்டு ஊர் ஊராய் சுற்றிவந்து மாளவல்லி யடைந்தார். அங்கேயே சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருந்த அவன் குமாரனிடம் விசாரிக்க அவன் இவ்வாறு தன் தகப்பன் செய்வது வழக்கம் என்று கூறினதுமன்றி அதைத்தானே மறுநாள் காலை பிரத்தியக்ஷமாகவும் காண்பித்தான். அதன்பேரில் அவ்வர்த்தகனுக்குள்ள கண்ணியம் குறைந்தது. அவனுக்குதண்டனையும் விதித்தார்கள். பின் தகப்பன் தன் குமாரனை ஏகமாய்க் கோபிக்கவே அவன் வேறோர் இல்லத்தி லமர்ந்தனன். இவ்வாறாக தன் தகப்பன் செய்தது நியாயவிரோதமென்று தெரிந்து தன் அன்பினும் மேலாக நியாயத்தைப் பாராட்டியது அருமையல்லவா?

குப்புசாமி:—சகோதிரர்கள் இம்மாதிரி எங்கேயாவது செய்ததாக உண்டோ?

இரா:—நீ கேட்பது சரிதான். எங்கும் பெற்றோரிடம் அன்பினும் அதிகமாக சகோதிரர்களை பாவிப்பது வழக்கமாகயிருப்பதில்லை. ஆயினும் அன்புக்குகந்தவர்களுள் அவர்களும் முக்கியமானோர். இக்காலத்திய வழக்கம் என்னவென்றால் பெற்றோர், சகோதிரர்களைவிட நெருங்கிய அன்பினர்கள் மனைவியின் உறவினர் என்று எண்ணுகிறார்கள். அதற்கு அடுத்ததாக சிநேகிதர்களை பாவிக்கிறார்கள். இவ்விதம் நடப்பதைப்பற்றி அன்பு, 'நட்பு' என்பவற்றை ஆராய்ச்சி செய்யுமிடத்தில் பேசுவோம். ஆகையால் சகோதரர்களை விட்டுவிட்டு தனக்குத்தானே நியாயம் செலுத்தி மனச்சாட்சிக்கு விரோதமின்றி நடந்தவன் உண்டோ என்று பார்ப்போம்.

முற்காலத்தில் பெயர்பெற்று வழங்கிய நலந்தஎன்னும் பாடசாலையில் கல்விபயின்று வந்த காந்தலன் என்னும் வாலிபன் இருந்தான். அவன் பெரிய தனவானின் குமாரன். தன் குமாரனைவிட்டு பிரிந்த கோவலன் நலந்த நகரை நண்ணி பாடசாலையை நோக்கிச் சென்றனன். காந்தலன் தகப்பன் வருவதை அறிந்த உபாத்தியாயர்கள் தாங்கள் கோவலன் குமாரனுக்கு அதிகமாக படிப்பு புகட்டியிருப்பதாக காண்பிக்கவேண்டி அநேகவிதமாக சுவடிகளில் அவன் பெயரை முதலில் எழுதியதுமன்றி அன்றையதினம் வகுப்பில் அவனை முதலில் உட்காரும்படி செய்தனர். விருத்தாப்பியமான கோவலன் தன்மகன் அதிகமாகப்படித்து எல்லாராலும் மெச்சப்படுவதைக்கண்டு களித்தான். அன்றிரவு காந்தலன் வீடு வந்தவுடன் தன் தகப்பனுடைய சந்தோஷத்தைப்பார்த்து விசனமடைந்துகூறுவான்:—"நான்வகுப்பில் முதல்வனல்லன்; அவ்வாறு அடையவேண்டுமென்று படும் பிரயத்தனங்கள். பயனிலவாயின. என்னைவிட சிறந்தவன் 'பிரதாப்' என்பவன் ஒருவனிருக்கிறான் என்றான்." அதைக்கேட்ட அவன் தகப்பன் தன் குமாரன் உபாத்தியாயரைவிட அதிகமாக நியாயமின்னதென்பதை அறிந்தானென்று முன்னிலும் அதிக சந்தோஷப்பட்டான்.

மீனா:—அரசர்களும் நியாயாதிபதிகளும் இவ்வாறே நியாயம் அறிந்து நடந்து கொள்ளுகிறார்களோ? அவர்களும் மானிடவாழ்க்கைக்குரிய சுகதுக்கங்களையும் கோபதாபங்களையும் பொருந்தி வாழ்பவர்களன்றோ?

இரா:—ஆமாம். அதற்கு சந்தேகமில்லை. நியாயமென்பது அரசரிடமமைந்துள்ளது. தன்னுயிர் போல் மன்னுயிர் காப்போன்தான் காவலன் என்றுகூறப்படுபவன். பக்ஷபாதமின்றி எல்லாக் குடிகளையும் ஒழுங்கேநடக்கச் செய்வது அவன்கடமை. முற்காலத்தில் நம் நாட்டரசர்கள் கோவில் குளங்கள்மைக்க எண்ணி அவ்வவ்வூர்க் குடிகளுக்குக் கட்டளையிட்டு அவர்களைக் கொண்டு வேலைசெய்து கொள்வது வழக்கம். குடிகளும் தங்களுக்கு வேண்டியவரை கடவுள் கொடுத்திருந்தால் அரசனுடைய அன்புறவும் புண்ணியம் தேடவும் உன்னி கட்டளைப்படி நடப்பது வழக்கமா

யிருந்தது. இவ்வாறு நடந்துவருங் காலத்தில் ஓர் நாள் காஞ்சீபுரத்தில் அரசாட்சி புரிந்துவந்த பல்லவராய ஒருவன் தன் நாட்டெல்லையிலிருந்த கருமலை நகர் வாசிகளை ஒருகோவில் லியற்றும்படி கட்டளையிட்டனர். இதைக் கேள்வியுற்ற அவ்வூர்ச் சிற்றரசன் சினங்கொண்டு கச்சியை யடைந்து அரசன்முன் கூறலாயினன்.

சென்றவருஷம் நடந்த யுத்தத்தில் கருமலை நகரும் சுற்று வட்டத்தி லுள்ள நாடுகளும் பாழடைந்த பின்னர் அங்கு இப்பொழுதுதான் குடிகள் பயிரிடத் துடங்குகின்றனர்கள். இவ்வாறிருக்க அவ்வூர் வாசிகளுக்கு அதிகத் தொந்திரவு கொடுத்து பணம் தாராளமாய் செலவழிக்கும்படி கட்டளையிட்டால் எங்ஙனம் நிறைவேற்றுவார்கள்? இவைகளை முன்பின் யோசியாமல் தங்களுடைய கட்டளையை ரத்து செய்வீரென நம்புகிறேன். இதைக் கேள்வியுற்ற அரசன் விசனமுற்று மந்திரியைக்கூவி தனக்கு நல்வழியில் செல்லுமார்க்கத்தைக் காட்டாமல் இம்மாதிரி ஒரு நகர் வாசிகளுக்கு கடுந்துன்ப மியற்றும்படி செய்வித்ததற்குத் துக்கமடைந்து சிற்றரசன் தைரியத்தையும் மெச்சினன்.

சி. வெங்கடேசய்யர், பி. ஏ.

(இன்னும் வரும்)

இராஜ பக்தி.

10-ம் அதிகாரம்.

"காலத்துக்கேற்ற கோலம்."

வீரர்கள் புறப்பட்டுத் தலை மறைவாய்ப் போனபின்பு அமிர்தேசன் மறுபடி கதவை இழுத்துத்தாளிட்டு "சுவாமி! ஜெகதீசா!! ஸ்ரீசைலவாஸீ!! பிரபோ!! இந்தமட்டும் ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றினையே! இவ்வளவு இலகுவாய் 'இப்பாவிகளின் பாதை ஒழியுமென்று நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை. சோற்றோடு போச்சே சனியன்" என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டு, படுக்கையில் படுத்து இருக்கும் குழந்தைகளை எழுந்திருக்கச்சொன்னன். உடனே எழுந்தனர் மூவரும்; "அந்தப் பாதகர்கள் போய்விட்டனர்" என்றான் அமிர்தேசன். கூடத்துக்கு வந்து எச்சில் இலைகளையும் காலிப்பாத்திரங்களையும் பார்த்த ஹம்ஸப்பிரியன் "அவர்களோடு சாப்பாடும் போய்விட்டதுபோல் இருக்கின்றதே!" என்றான்.

அமிர்தேசன் "போனால் போகின்றது; குற்றமில்லை மறுபடி சமைத்துக் கொள்ளலாம் அப்பா! இன்னொருதரம் விளையாட்டுப்போல் எல்லாக் காரியத்தையும் செய்து முடித்து விடலாம்—ஆரம்பம் செய்யலாமா? அம்மா விசாலாக்ஷி! எதுகுலா! நல்லஜலம் மறுபடியும் இரண்டொரு கு

டம் வேண்டும். ஹம்ஸப்பிரியா நீ கொஞ்சம் கரிகாய் நறுக்கிக்கொடுக்க தயவு செய்" என்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வேலை இட்டான்.

ஹம்ஸப்பிரியன் "இது என்ன அப்பா! இது!! சமையல் செய்யவும் எச்சலிடவும் வீடுமுழுகி பத்துத்தேய்க்கவும் வேண்டியதாயிற்றே உபத்திரவம்! சரி எல்லாம் செய்யலாம் மெதுவாய்!!"

மறுபடி சமையல் ஆயிற்று சாப்பிடத்தொடங்குமுன் அனுமேது "அண்ணா, முன்னே சமைச்ச சாதத்தை அந்தப் போக்கிகள் தின்னுட்டுப்போனாப் போலே இன்னும் யாராவது வந்துடுவாளோ" என்றாள். அமிர்தேசன் "பயப்படாதே, அம்மா! குழந்தாய்! ஒருவரும் வரமாட்டார்கள். நாமே சாப்பிடலாம்; அதோ உன்தாலத்தையும் எடுத்துவைத்துக்கொண்டு அண்ணாவதையும் எடுத்துவை" என்றான். எல்லாருக்கும் பசி இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது 35 நாழிகை ஆய்விட்டதென்றால் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியதுதானே. ஹம்ஸப்பிரியன் வாய்நிரம்ப சாதத்தை நிரப்பிக் கொண்டு "அப்பாடா! பேஷாய் இருக்கின்றது" என்றான்.

"ஆம்!! நமது இராஜன் தைலப்பனுக்கு இன்று இவ்விதமாய்ச் சாப்பாடாவது கிடைக்கின்றதா என்பது சந்தேகம். ஏன் எது குலதிலகனே, வாய்மூடிக்கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான் அமிர்தேசன்.

"ஏன் பேசவேண்டும்? பேசாமலிருப்பதற்குக் காரணம் இல்லையா? வீட்டினுள் நுழைந்து நுழைந்து பார்த்தானே. அந்தச் சிப்பாயை ஒரு அறை கொடுத்து கீழேதள்ளி மிதித்து இருந்தால்—"

"உன்னால் கூடுமா! மகனே; அங்ஙனம் செய்ய? ஆனால் ஆய்விட்டது; விட்டுத்தள் மூர்க்கர் சமாசாரத்தை; யானைக்கு ஒருகாலம் வந்தால் பூனைக்கு ஒருகாலம் வாராதா? மறுபடி தைலப்பனுக்கு இராஜ்யம் வாராமல் போய்விடுமா? உனக்குக் கருமலைநாடு கிடைக்காதா?" என்றான் அமிர்தேசன்.

இவ்விதம் பேசிக்கொண்டே போஜனம் செய்தபின் எல்லாரும் சற்றே வெளியில் உலாவத் தொடங்கினர். அன்று வேறு வீரர்கள் குடிசைப்புறம் வரவில்லை. இரவும் கழிந்தது.

மறுநாட் காலையில் எழுந்து பழயது எல்லாருக்கும் போட்டபின்னர் அமிர்தேசன் அரட்டைக்கார நீலமேகன் கடைக்குச் சென்றான். அங்கே விசாரித்ததில் தைலப்ப மஹாராஜன் யாதவ அரசனண்டை அடைக்கலம் புகுந்து இருக்கிறான் என்றும், விஜ்ஜலன் தன் சேனைகளையெல்லாம் தலைநகருக்கு வரும்படி உத்தரவு அளித்துவிட்டான் என்றும், கருமலை வந்த வீரர்கள் கல்யாண புரிக்குத் திரும்பிப் போய்க்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்றும், இனி இராஜ்யத்தின் ஒவ்வொரு பாகத்துக்கு வெவ்வேறு பிர

புக்களை அதிகாரிகளாக்கப்போகிருன் என்றும்—தெரியவந்தது. இவற்றுள் எது உண்மை, எதுபொய் என்று ஒருவராலும் சொல்லமுடியவில்லை. வீரர்கள் மட்டும் அதிகமாய் அமிர்தேசன் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. இனிப் போர்வீரர்களால் அதிக தொந்திரவு இராதென்று தெரிந்துகொண்டு ரெட்டிப்பேட்டையை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

ரெட்டிப் பேட்டையில் தனக்குச்சினேகமான ஒரு ஜவளிக்கடைக்காரனிடத்தில் பிள்ளைகள் இருவருக்கும் இரண்டு துண்டுகளும், தலைக்கு இரண்டு துணி உருமாலும், காலுக்கு இரண்டு செருப்பும், பெண்கள் இருவருக்கும் வேண்டிய துணிகளையும் வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு, மற்ருெரு கடையில் நுழைந்து ரொட்டிக்குமாவும், சமையலுக்கு அரிசியும், இன்னும் வேண்டிய சில்லரைச் சாமான்களையும், சேகரித்துக் கொண்டான்.

எல்லாவற்றையும் சேர்த்துப் பெரிய மூட்டையாய்க் கட்டித் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல வழி நடந்து மத்தியானம் குடிசைவந்து சேர்ந்தான்.

சாப்பாடு ஆனவுடன் குழந்தைகள் எல்லாரையும் சுற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மூட்டையை அவிழ்த்து, ' என் அருமை மக்களே, நீங்கள் இப்பொழுது குடிசையில் வசிப்பதால் ஏழை ஜனங்களைப்போலவே இருக்கவேண்டும். பட்டுகளை யெல்லாம் கட்டிவைத்து விடுங்கள். மேலும் துணிகள் அழுக்கானல் நாமே தோய்க்கவேண்டுமே ஒழிய துணிகளை வெளுக்கக்கூட ஆள்கள் கிடையாது. இதோ இந்த ரெட்டுத் துணிகள் உங்களுக்கென்று வாங்கிவந்து இருக்கிறேன். இவற்றை உடுத்திக்கொண்டு இந்த வனமெல்லாம் சுற்றித்திரியலாம். கல், முள்—இவை மாட்டிக் கிழிந்து போனலும் குற்றமில்லை. பட்டு ஆடைகள் இவ்விடத்திற்குத் தகுதியானதல்ல; மேலும் இனிமேல் நீங்கள் எனது பேரப்பிள்ளைகள் போல் இருக்கவேண்டும். பிரபுக்கள் வீட்டுக் குழந்தைகள் என்று சொல்லிக்கொள்ளக்கூடாது. ஏனெனில் குடிசையில் வாழ்வோர் ஏழைகள்தானே !! நான் சொல்வதின் அர்த்தம் தெரிகின்றதல்லவா எது குலதிலகனே ! உனக்கு !!" என்று கேட்டான்.

எதுகுலன் "சரி தெரிந்து கொண்டேன். உன்னிஷ்டப்படியே நடக்கிறேம்" என்ருன்.

புது ரெட்டுத்துணிகளை குழந்தை உடுத்திக் கொண்டபின் அமிர்தேசன் "என் கண்மணிகாள் இனி நீங்கள் பயமில்லாமல் வெளியே சென்று விளையாடலாம்: குற்றமில்லை" எனவே, தாங்கள் வெளிச்சென்று விளையாட முக்கிய காரணமாய் நின்ற ஆடைகளைக்கண்டு குழந்தைகள் மூவரும் ஆனந்தக் கூத்தாடினர்கள்.

அன்று இரவெல்லாம் அமிர்தேசனுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. இக்குழந்தைகளை தெய்வம் கிழவனை என் காலில் கட்டிவிட்டது—என்று ஏங்கினன்.

"என் ஆயுள் சீக்கிரம் முடிந்து விட்டால் இக்குழந்தைகளின் கதியென்ன? எது குலனுக்குச் சுமார் 14 வயது: சுறுசுறுப்பு, தைரியம், யுக்தி, புத்தி, இவை குடிகொண்டிருக்கின்றன; அவனிடத்தில் அது வாஸ்தவமே; தப்பில்லை. இருப்பினும் சிறுபிள்ளையே அல்லவா? நான் இறந்து போய்விட்டால் மற்ற மூவரையும் வளர்த்த சாமர்த்தியம் உண்டா? ஹம்ஸப்பிரியனும் புத்திசாலிதான்; ஆனால் அவன் கையால் என்னவேலை செய்ய முடியும்? பெண்பிள்ளைகளோ—சொல்லவேண்டியதில்லை; பால் மணம் மாறாக்குழந்தைகள்....என் மனைவி இறந்தபின் 25 வருஷகாலமாய் இத்தகைய விசாரமே எனக்கு விடுவதற்கு வழியில்லையென்று எண்ணியிருந்த எனக்கு சாகும் தருணத்தில் ஜகதீசன் பெருத்த பாரத்தை என் தலைமேல் சுமத்திவிட்டானே !!

என் பாலனுடைய வீடெங்கே? நரசிம்மன் மாளிகை எங்கே!! அவன் குழந்தைகள் என் குடிசைக்கு வந்து சேரவேண்டுமா?.... ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல்!!! கடவுள் நம்பினவரைக் கைவிட மாட்டார் என்றார்களே பெரியோர்!! அவ்வீசன் விட்ட வழிவிடட்டும்.... ஆயினுமென்! என்னை நம்பியா இக்குழந்தைகளை சிருஷ்டித்தான் ஈசன்! நானேன் அவ்வளவுதூரம் என்பெருமையைப் பாராட்டிக்கொள்ளவேண்டும்!! கருவினுள் முட்டைக்கும் கல்லினுள் தேரைக்கும் உவந்து அமுது அளிக்கும், மெய்யன் இருக்கும்போது நானென்னத்திற்காக விசாரப்படவேண்டும்!! கோபுரத்தை பொம்மையா தாங்குகின்றது!! ஏ பயித்தியகார மனமே உனக்கேன் இந்தப்பெருமை!! ஆனாலும் மனம் கேட்கவில்லையே !!

இக்குழந்தைகள் ஒருவருடைய உதவியையும் எதிர்பார்க்காமல் தாங்களே தங்களுக்கு வேண்டிய காரியங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்துகொள்ளும்படி கற்றுக்கொடுக்கவேண்டியது என்கடமை; உன் ஆயுளோ சீக்கிரம் முடிந்துவிடும்; அப்படி நிகழ்வதும் சரியே; எனக்குப் பிறகு இவர்கள் சற்றும் பின்வாங்காமல் சம்சாரம் நடத்தும்படி இவர்களை 'நாளை முதல் பழக்கி வைக்கின்றேன். ஈசா! எனக்கு அந்தமட்டும் பலம் கொடுத்தால் போதும்! உன் திருவுள்ளம் பரிபூர்ணமாகட்டும்!!........."
என்று இவ்வாறு மனோராஜ்யம் செய்துகொண்டே வெகுநேரம் கழித்து நித்திரை போனன்.

11-ம் அதிகாரம்.

குடிசை வாழ்க்கை.

எதுகுலதிலகனும் ஹம்ஸப்பிரியனும் தங்கள் சகோதரர்களுடன் இனிஅமிர்தேசன் குடிசையில்தான் குடியிருக்க வேண்டியதென்பது நிச்சயமாயிற்று; வேறு போக்கிடமும் கிடையாது. அமிர்தேசனும் இக்குழந்தைகளுக்கு தெய்வபக்தியும், இராஜபக்தியும், ஒழுங்கும், உண்மையும், புகட்ட தினமும் விடியற்காலமேயே எழுந்து, குழந்தைகளை எழுப்பி அவர்களுக்குக் கிருஷ்ணகர்ணாமிருதம், சிவானந்தலஹரீ, முதலிய பக்தி சுலோகங்களையும் தெலுங்கு பத்தியங்களையும் சொல்லிக்கொடுப்பான். காலைவேளைகளில் எதுகுலன் தன் தம்பிக்கு எழுதவும் படிக்கவும் உதவிசெய்வான் இரண்டு பெண்களுக்கும் அமிர்தேசன் தனக்குத் தெரிந்தவரையில் எழுதவும், படிக்கவும் கற்றுக்கொடுக்க மேற்கொண்டான். இராஜவம்சத்துக்குச் சரியான உயர்குலத்தில் உதித்த உத்தம ஸ்திரீகளுக்கு எழுத்து வாசனை இல்லாவிட்டால் என்ன பிரயோஜனம், என்று அடிக்கடி அமிர்தேசன் சொல்வதுண்டு. "எண்ணும் எழுத்தும் கண் எனத்தகும்" "குஞ்சியழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும் மஞ்சளழகும் அழகல்ல..........கல்விபழகே அழகு" என்னும் உண்மைகளில் மனதார நம்பிக்கையுள்ளவன் அமிர்தேசன்.

மற்றகாரியங்களில் எவ்வாறு பிறர் உதவியின்றித் தங்கள் வேலையைத் தாங்களே பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்றோ அவ்விதமே படிப்பிலும் வேறு ஒருவர் உதவியின்றி விருத்திசெய்துகொள்ளவேண்டியதாய் இருந்தது ஆகையால் இச்சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் படிப்பில் செலவழித்த காலம் மிகக் கொஞ்சமே! எதுகுலனுக்கே படிப்பைவிட வேட்டையாடுவதிலும், மரம்வெட்டுவதிலும், வில்வித்தை பழகுவதிலும், தேன் சேகரிப்பதிலும், ஊக்கம் அதிகமாய் இருந்தது. ஹம்ஸப்பிரியனும் தன் தமயனுடன் பழகி வில்வளைத்து குறிபார்த்து அம்பு எய்யக் கற்றுக்கொண்டான். ஆயினும் அவனை அமிர்தேசன் காட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவதேயில்லை. வீட்டிலேயே அவனுக்குப் பகலெல்லாம் வேலையிருந்தன. குதிரை, மாடுகள், இவற்றைப் பாதுகாத்து, புல்போட்டு, நீர்காட்டி, மேய்ச்சலுக்கு விட்டு, மறுபடி அவற்றைக் கட்டுத்தரையில் கட்டவேண்டும்: வீட்டின் பின்புறம் இருந்த சிறிய காய்கறித்தோட்டத்தில் கொத்தி, வெட்டி, விரை விதைத்து, களைபிடுங்கி நீர்கட்ட வேண்டும். இத்தகைய சில்லரைக் காரியங்கள் பல; இவைகளைக் கூட சிறுபிள்ளை தனியாய்ச் செய்யக்கூடுமோ? அமிர்தேசனும் எதுகுலனும் வேட்டைக்கு வெளியே போகாத காலமெல்லாம் ஹம்ஸப்பிரியனோடேயே கூடி எல்லாரும் ஒரு மிக்கத் தோட்டத்தில் வேலை செய்வார்கள். இத்தோட்டத்திலிருந்

தே தங்களுக்கு வெகுவாய் வேண்டிய வஸ்துக்கள் எல்லாம் எளிதில் கிடைக்கும்படி செய்துகொண்டனர். ரொட்டி செய்ய மாவும், சமைக்க அரிசி பருப்பும் தான் முக்கியமாய் வேண்டியவை. அவைகளை வாங்கி வருவதற்குத்தான் வேறு இடங்களுக்குப் போக வேண்டியிருந்தது.

வீட்டிலோ முக்கால் வரிசை வேலையும் விசாலாக்ஷியுடையதே. அலமேலு, கோழி, வாத்து, புறா இவைகளுக்குத் தீனிபோடுவது, முட்டைகளை ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள்வது, சாயங்காலம் அப்பக்ஷிகளைக் கூண்டில் அடைப்பது முதலான காரியங்களைக் கவனித்து வந்தாள். இரவில் எல்லாரும் ஒருங்கு கூடி போஜனம் செய்த பின்னர் ஏதாவது சில பதங்களைப் பக்தியோடு பாடி, தேவனை ஆராதனம்செய்து விட்டு, படுக்கைக்குச் செல்லுவர். இவ்வாறு மிக ஒழுங்காய்த் தம் காலத்தைக் கழித்து வந்தனர் நமது இளங்குழந்தைகள்.

சுமார் ஒருவருஷகாலம் ஆய்விட்டது; காலம்தான் என்ன துரிதமாய்ப் பறக்கிறது! குழந்தைகள் பள்ளியில் 'ஆ', 'ஊ' என்று எழுத்துக்கள் கற்றுக்கொண்டும், ஒன்றும் இரண்டும்; மூன்று; நாலும் இரண்டும் ஆறு, என்று கணக்குப் போட்டுக்கொண்டும் இருக்கும்பொழுதே ஒரு வருஷம் தெரியாமல் கழிந்து போகின்றது. போர்வீரன் ஊர் ஊராய்த் திரிகின்றான். ஒரு சண்டை போக மறுசண்டை பிடிக்க வேண்டியதாகின்றது. ஊரைவிட்டு வந்து எத்தனை நாள் ஆகின்றதென்று கணக்குப் பார்த்தால் ஒருவருஷம் தெரியாமல் ஓடிப்போய் விடுகின்றது; உழும் குடியானவன் உழுது, பயிரிட்டுக் களைபிடுங்கி, நீர்பாய்ச்சி, கதிர் அறுத்து, பலனைச் சேர்த்து வைத்து இரண்டு மாதமாவது இளைப்பாறுவோமா, என்று யோசிப்பதற்குள் மறுவருஷம் முன்வந்து நிற்கின்றது. பணம் சேர்த்துக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள எண்ணிக்கொண்டவன் ஓயாமல் உழைத்துழைத்துப் பொருளை வட்டிக்குக் கொடுத்து எப்பொழுது சரியான தொகை சேரும் சேருமென்று திரும்பத் திரும்பக் கணக்கிட்டுக் கொண்டே ஒரு நாளும் ஒரு யுகமாகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு கழித்தாலும், மெள்ள மெள்ள ஒரு வருஷம் நழுவி விடுகின்றது!! அப்படியே நம் குழந்தைகளுக்கும் ஒரு வயது அதிகமாய் ஆய்விட்டது. அமிர்தேசனுக்கும் கிழத்தனத்தால் ஏற்படும் பாரம் அதிகரித்தது.

மறுபடி மழைகாலம் வந்து விட்டபடியால் சுற்றுப் புறமெல்லாம் தண்ணீர் வெளியே போவதும் வேட்டையாடுவதும் அசாத்தியமாய் இருந்தன. சேற்றிலும், மழையிலும், சில சமயங்களில் சற்று தூரத்துக்கு அப்பால் போய் விறகு வெட்டி இழுத்துக்கொண்டு வருவார்கள். அமிர்தேசனும், எதுகுலதிலகனும், ஹம்ஸப்பிரியனும் ஒரு நாள் விறகு இழுத்துக் கொண்டு வரும் பொழுது ஹம்ஸப்பிரியன் "அமிர்தேசா! கட்டை

வண்டி ஒன்று செய்து கொண்டால் இவ்வளவு கஷ்டப்பட வேண்டியிராது. குதிரையையாவது மாட்டையாவது எருமையையாவது கட்டி இழுத்துவாலாம்; இல்லையேல் நாமே வேண்டுமானாலும் இழுத்துக்கொண்டு வரக்கூடும்,'' என்றான்.

அமிர்தேசன் ''ஹம்ஸப்பிரியா, நீ சொல்வது நல்லயுக்தியே. ஆனால் இப்பொழுது வண்டி செய்வதென்றால் நம்மால் முடியாது. ஒரு சிறு வண்டி விலைக்கு வாங்குகிறேன். பல வேலைகளுக்கு அவ்வண்டி உபயோகப்படும்,''

''ஆம்! ஆம்!! தோட்டத்திலிருந்து காய்கறி வகைகளைப் போட்டுக் கொண்டு வாலாம். வீட்டிலிருந்து எருவு ஏற்றிக்கொண்டு போகலாம். காட்டில்மரம் வெட்டினதும் அங்கேயே அழகாய்ப் பிளந்து வண்டியில் அடிக்கிக்கொண்டு வந்து விடலாம். பேஷ்! பேஷ்!! நன்றாய் இருக்கும்! நன்றாய் இருக்கும்!! வாங்கப்பா சீக்கிரமாய் ஒன்று'' என்று சந்தோஷப் பட்டான் ஹம்ஸப்பிரியன்.

அமிர்தேசன் ''சரி கொஞ்சம் மழை நிற்கட்டும், வழியெல்லாம் உலர்ந்ததும் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யலாம்'' என்று உற்சாகப் படுத்தினான்.

மழை காலத்தில் வெளியே அதிகமாய்ப் போகவில்லை என்றாலும் வீட்டில் அனைவரும் வீண்காலம் போக்கவில்லை. இதுவே அவர்கள் எல்லாரும் வீட்டுவேலைகளைக் கற்றுக்கொள்ள நல்ல சமயமாய் இருந்தது. விசாலக்ஷி தையல் தைப்பதற்கும் கிழிந்த புடவை வேஷ்டிகளைச் செப்பனிடுவதற்கும், ஊறுகாய் போடுவதற்கும் இன்னும் இவைபோன்ற உபயோகமான பல வேலைகளையும் கற்றுக்கொண்டாள். ஹம்ஸப்பிரியனோ வீட்டில் இருந்த உளி, ரம்பம், இழைப்புளி, முதலியவற்றை வைத்துக் கொண்டு தச்சுவேலை செய்யத் தொடங்கினான். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அமிர்தேசனுடைய உதவியால் வீட்டுக்குவேண்டிய அகப்பை, பலகை நாற்காலி, முதலியவற்றைத்தானே செய்யத் தொடங்கினான். அலமேலுவும் கூட தோசைவார்க்கவும், தின்பண்டங்கள் செய்யவும் ஆரம்பித்து விட்டாள்!! இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் ஏதோ புதிய காரியங்களைச்செய்ய எதுகுலன் மட்டும் அவ்விதம் இல்லை. சில காலங்களில் அதிக கவலையோடு ஒருமூலையில் உட்கார்ந்து விடுவான். சில சமயங்களில் தன்னையே வெருத்துக்கொண்டு' 'உலகத்தில் எவ்வளவு அநியாயங்கள் நடக்கின்றன! என்னால் அவற்றுள் ஒன்றையேனும் நேர்செய்ய முடியவில்லையே...இது என்ன வாழ்வு; கிணற்றில் தவளைப்போல இக்குடிசையில் விழுந்து கிடக்கின்றேனே!! கல்யாணபுரியில் என்ன நடக்கின்றதோ என்னவோ! ஒன்றும்

தெரியாமல் இங்கு தின்று உறங்குவதினும் கேடுகெட்ட பிழைப்பு உண்டா?" என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொள்வான்.

ஒருவாரம் மழை நின்று, சுற்றுப் புறமெல்லாம் சற்று உலர்ந்து, எங்கே பார்த்தாலும் பச்சைப் பசேலென்று புல் முளைத்து வனாந்தரமெல்லாம் ரமணீயமாய் இருந்தது. அமிர்தேசன் எதுகுலனைப் பார்த்து "இன்று வேட்டைக்குப் போய் மான் கிடைத்தால் அதை அடித்து லக்ஷ்மணபுரியிலாவது, ரெட்டிப் பேட்டையிலாவது விற்று வருவோம். கொஞ்சம் பணம் கிடைத்தால் ஹம்ஸப் பிரியனுக்கு வண்டியொன்று வாங்கவேண்டுமல்லவா? கண்ணைக்கவரும் இக்காலப்பொழுதில் வன வேடிக்கைகளைக் கண்டு ஆனந்தித்துக் காரியத்தையும் பார்த்துவருவோம்" என்றான்.

இருவரும் புறப்பட்டு நாலைந்து நாழிகை வழிதூரம் நடந்ததும் ஒரு மானின் அடிச்சுவடு தெரிந்தது. அதைப்பற்றிக்கொண்டே போனதும் சுமார் ஒருமைல் தூரத்துக்கப்பால் இருந்த புதர் வரையிலும் சுவடுகள் தெரிந்தன. நாற்புறமும் அப்புதரினருகில் சுற்றிப்பார்க்கவே மான் வெளியே போனதாக அடையாளம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. புதரிலேயே தான் மான் இருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானம் செய்து கொண்டு இருவரும் அதைப் புதரினின்று அப்புறப் படுத்த எத்தனம் செய்தனர். அமிர்தேசன் எதுகுலனைத்தக்க இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு தன் பெரியநாயுடன் கூட புதரில் புகுந்தான். உடனே புதரில் சர சர வென்று சப்தம் கேட்டது. எதுகுலன் செடிமறைவில் நின்று கொண்டு அம்பை எய்யத் தயாராய் இருந்தான். இரண்டு நிமிஷம் சென்றதும் ஒரு நேர்த்தியான ஆண்மான் புதரினின்று வெளிக்கிளம்பிற்று. எதுகுலன் அம்பு எய்தான் மான் அடியுண்டு கீழே விழுந்தது. மறுபடி எழுந்தோடுமோ வென்று இன்னொரு அம்பையும் தயாராய் வைத்து இருந்தான். ஒரு நொடியில் அமிர்தேசன் நாயுடன் அவ்விடம் வந்து நின்றான்.

"பேஷ்! பேஷ்!! இனி நகர்வதேது இம்மான்? சரியான குறிவைத்தாய்; உனக்கு சமானமாய் யாரைச்சொல்லப்போகிறேன்" என்றான் அமிர்தேசன். உடனே இருவரும் பக்கத்தில் வந்து அந்தப் பிராணியைப் பரிசோதித்து செய்து, தூக்கிக்கொண்டு போவதற்குத் தாளாது என்று கண்டு அமிர்தேசன் "மகனே! நீ வீட்டுக்குப் போய் குதிரையை ஓட்டிவா: இதை அதன்மீது ஏற்றிக்கொண்டு போவோம்" என்றான். குடிசைக்குப் போய் எதுகுலன் குதிரையை ஓட்டிக் கொண்டுவரவே மானை அதன்மேல் வைத்துக்கொண்டு மத்தியானம் வீடுவந்து சேர்ந்தனர்.

மறுதினம் அமிர்தேசன் இறைச்சியில் கொஞ்சத்தைக் கொண்டு போய் லக்ஷ்மணபுரியில் விற்றுவிட்டுவந்தான். இன்னொரு நாள் ரெட்டி

ப்பேட்டைக்கு ஒருமூட்டை கொண்டுபோனன். இவ்விதமாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சொல்ப பணம் சேர்த்து ஒரு சிறுவண்டி வாங்கினன். அவ்வண்டி அமிர்தேசன்குதிரைக்கு ஏற்றதாய்இருந்தது. ஹம்ஸப்பிரியனும் குதிரையை வண்டியில் கட்டிப்பழக்கினன். அன்றுமுதல் வண்டி அவர்களுக்கு அதிக உபயோகமாய் இருந்தது.

இக்காரியங்களின் நிமித்தம் பல ஊர்களுக்குப் போய் வந்தபடியால் வெளியில் நடக்கும் சமாசாரம் பல தெரிந்தன. விஜ்ஜலன் தலைநகரில் அரசன் என்ற பெயர் இல்லாமற் போனலும் அரசன் போலவே அதிகாரம் செலுத்துவான் ஆயினன். இது ஒன்று. இதைக்கண்டு மற்றப் பழைய பிரபுக்களுக்கு மனஸ்தாபம். இது இரண்டாவது. பிம்மாஸுர நரபதி என்ற பிரபு குண்டல நாட்டின் வடபாகத்துக்குத் தலைவன்: அவன் பெரிய இராஜ விசுவாசி; அவன் தான் முன்னின்று மறுபடி தைலப்ப சக்ரவர்த்தியை சிம்மாஸனம் ஏற்றவேண்டுமென்று உன்னிய தற்காக, விஜ்ஜலன் அவன்மேல் படையெடுத்து, அவனைச் சிறைபடுத்தி அவனைச்சித்திரவதை செய்தான். இது மூன்றாவது— இதைக் கேட்டதும் எதுகுலனுக்குக் கோபம் அபரிமிதமாய் வந்துவிட்டது. "நரபதியைக் கொன்ற இராஜத்துரோகிகளும் உயிரோடிருக்க நாம் உயிர்வைத்து இருக்கிறோமா? அவ்விஜ்ஜலனைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டஎப்பொழுது காலம்கிட்டுமோ!" என்று சொல்லிப்பெருமூச்சுவிட்டான். அரசன்மனைவியும் குழந்தைகளும் ஆந்திரதேசத்தரசனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனர் என்பது நான்காவது. அரசன் இருப்பிடமோ முன்னமேயே தெரியும்.

"ஏதோ போகிறது!! நம்மரசனுவது குடும்பத்துடன் இப்பாவிகள் கையில் சிக்காமல் தப்பினனே!! அதுவே தெய்வச்செயல்" என்றான் எதுகுலன்.

அமிர்தேசன்" குழந்தைகாள்! இவற்றுள் எது உண்மை, எதுபொய் என்பது யாருக்குத் தெரியும்? எனக்குத் தோன்றின மட்டில் இந்த விஜ்ஜலன் கொடுமை நெடுநாள் நடைபெறாது. இன்னமும் நமது சக்ரவர்த்திக்கு மறுபடி நாடு கிடைக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை."

இப்பருவத்தில் குடிசையில் மிகவிரைவாய் வேலைநடந்தன. மழைக்குப் பிறகு கொத்த வேண்டிய நிலங்களைக் கொத்தி பனிகாலத்துப் பயிர்களை விதைத்தனர். காய்கறி கிழங்கு வகைகள், சேகரிக்கவேண்டிய வற்றைச் சேகரித்து அழிக்கவேண்டிய வற்றை அழித்துப் பண்படுத்தினர். முன்னமேயே முளைத்துவந்து பெருகும் தருவாயில் நின்ற பயிர்களுக்கு மழைக்கப்பால் வெகுவாய் களை பிடுங்க வேண்டியதாயிற்று. குதிரைக்

கும் வண்டிக்கும் சேர்த்து ஒருசிறு பந்தல் போடவேண்டியிருந்தது. இவ்வேலைகளெல்லாம் முடிவதற்குள் மழைக்காலம் கிட்டத்தட்டக் கழிந்து போயிற்றென்றே சொல்லலாம்.

பகலும் இரவும்.

உங்கள் ஞாபகத்துக்கெட்டினவரையில் நினைத்துப்பாருங்கள். தினந்தினம் சூரியனுதித்து ஆகாயமார்க்கமாய்ப் போய் அஸ்தமிப்பதில் பிசகுண்டா? பிரதி ராத்திரியும் வானம் மப்புமந்தாரமில்லாதிருந்தால் சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் நம்முடைய தலைக்கு மேல்திரிவது கண்ணுக்குத் தோன்றவில்லையா? வழக்கப்படிக்கு நாளைக்கும் சூரியன் உதயமாகுமென்பதிலும் இனிமேலும் கழிந்த மேரைப்படி வருஷந்தோறும் உதயாஸ்தமயமாகுமென்பதிலும் உங்களுக்குச்சிறிதேனும் நம்பிக்கைக் குறைவிருக்குமா? பூமியைச்சுற்றி நாலண்டையும் ஓயாமல் மிருதுவான சலனம் இருப்பதைக் காண்கிறீர்களே. இந்தச் சலனத்துக்கு ஏதுவென்ன? இதென்ன விந்தை? என்று நீங்கள் எப்போதாவது யோசித்திருப்பீர்களா?

வெய்யில் காயும்போது வெப்பமாயிருக்கிறது. ஆகாயத்தை மேகம் மறைக்கும்போது காற்று குளிர்ந்திருக்கிறது. சூரியன் மறைந்து இரவுபடும்பொழுது குளிரெடுக்கிறது. இன்னம் பகலில் ஆகாயமெங்கும் வெளிச்சம் நிறைந்திருக்கிறது. மேற்றிசையிற் சூரியன் அஸ்தமிக்கவே இருளுண்டாகிறது. வெளிச்சமும் வெப்பமும் சூரியனாலல்லவோ உண்டாகின்றன. ஆதலால் சூரியனுக்கும் பூமிக்குமுள்ள சம்பந்தங்களைப்பற்றி நாம் சிறிது தெரிந்துகொண்டாலொழிய பூமியில் நடக்கும் காரியங்களைப் பற்றி நமக்கொன்றும் நன்றாகத் தெரியாதென்பது திண்ணம்.

இதைப்பற்றி வெகுநாளைக்கு முன்னமே பூர்வகாலத்து ஜனங்களுக்கிருந்த அபிப்பிராயமே உங்களுக்கும் இருக்கிறதோ வென்னவோ. அவர்கள் அகிலத்தின் மையநிலை பூமியென்றும், அதைச்சுற்றிச் சூரியனும் சந்திரனும் நக்ஷத்திரங்களும் ஓயாமல் ஓடுகின்றனவென்றும் எண்ணியிருந்தார்கள். இப்போது உதயாஸ்தமயமென்று பேசுவது பூமியைச்சுற்றி அவைகள் திரிவதாக எண்ணுகிற விவகாரப்படிதான்.

உள்ளபடி பார்த்தால் பூமியல்ல அசையாத மையம். சூரியனைச்சுற்றி ஓயாமல் ஓடும் கிரகங்களில் அதுவுமொன்று. சூரியன்தான் நடுவில் நிற்கும் ஓர் அக்கினிபிண்டம். அதிலிருந்து பூமிக்கு வெப்பமும் வெளிச்சமும் உண்டாகின்றன. அதைச்சுற்றித்தான் பூமி இடைவிடாமல் சுழலுகின்றது.

பகலும் இரவும் மாறிமாறி வருவது சூரியனுடைய சலனத்தால் உண்டாவதுபோல் தோற்றுகிறது. தத்துவம் அதன்று. பூமிதானே உருளுவதால் இவ்விகற்பமுண்டாகிறது. ஒருபமானத்தால் இது எளிதில் விளங்கும். ஒரு காம்புப் பம்பரத்தை உங்கள் பலங்கொண்டவரையில் இழுத்துச் சுற்றிவிட்டால் ஒருக்ஷணம் அது அசைவற்று நிற்பதுபோலத் தோன்றும். இதைப்பார்த்து சிறுவர்கள் பம்பரம் தூங்குகிறதென்று சொல்வார்கள். இப்போதுதான் அது அதிவேகத்துடன் சுழலும். அதன் அடிமுனையிலிருந்து மேற்காம்பின் நுனிவரையில் ஒரு நேர்கோடு ஊடுருவிச்செல்வதாகப் பாவியுங்கள். பம்பரத்தின் ஒவ்வொரு பாகமும் இந்த நடுரேகையைச்சுற்றிச் சுழலும். இக்கோட்டிற்குச் சுழலிருசு என்று பெயர். இதேரீதியாய்ப் பூமியும் தன் இருசைச்சுற்றி வேகமாய்ச் சுழல்கின்றது.

பின்னும் பாடசாலைகளில் வழங்கும் பூகோள உண்டையை நிறுத்தி, அதுக்குச்சில அடி தூரத்தில் அதைச்சுற்றியிருக்கும் பித்தளை வளையத்துக்கு நேராக ஒரு மெழுகுவர்த்தியைக் கொளுத்திவையுங்கள். இப்போது கோளத்தை இருசின்பேரில் சுழற்றலாம். அது சும்மாவிருந்தாலும் இருசாணியில் வேகமாய்ச் சுழன்றாலும் விளக்கெதிரிலிருக்கும் பாதிக்குவெளிச்சமும்மறுபாதிக்கு இருட்டுமிருக்கும். சும்மாவிருக்கையில் வெளிச்சமுள்ள புறத்தில் குறித்திருக்கும் இடங்களெல்லாம் வெளிச்சத்திலும், மற்றப் புறத்திலிருக்கும்இடங்களெல்லாம் இருட்டிலுமிருக்கும். அதைச்சுழற்றும்போது ஒவ்வொரு இடமும் வரிசையாக வெளிச்சத்தில் வந்து இருளில் மறையும். விளக்கிருக்கிறவரையில் கோளம் சுழல்வதனால் அதன் மேற்புறத்தின் ஒவ்வொரு பாகமும் மாறிமாறி வெளிச்சமும் இருட்டும் அடையும்.

இச்சிறுகோளத்தையே பூகோளமாகவும், இந்த அற்பவிளக்கையே சூரியனாகவும் பாவியுங்கள். அப்போது பூமி தன் இருசின்மீது சுழல்வதால் ஒவ்வொரு தேசத்தையும் மாறிமாறி வெளிச்சத்தையும் இருட்டையும் அடைவிக்கும்.

பாடசாலைக் கோளத்துக்கு இருப்புக்கம்பி இருசாகவிருப்பதுபோல, பூமியை ஊடுருத்துச்சென்று நிஜமாக ஒருகம்பி இருசு இருக்கிறதென்று எண்ணப்போகிறீர்கள். அப்படி ஒரு ரேகை யிருப்பதாக மனதில் பாவித்துக்கொள்ளவேண்டியதுதான். நிஜமாக ஒரு கம்பி இருசு உள்ளுருவிச்சென்றால் இருவழியிலும் பூமிக்கு மேற்புறத்தில் எப்படி வெளிப்படுமோ அப்படியே இந்தப் பாவனைரேகைக்கும் இரண்டு முனைகளிருப்பதாக எண்ணிக்கொள்ளுங்கள். இவைகளுக்கு வடமுனை தென்முனை என்று பெயர். இவைகளை வடதுருவம் தென்துருவம் என்று ஹிந்து ஜோதிஷ சாஸ்திரிகர்கள் சொல்லுவார்கள்.

இந்த இருசைச்சுற்றிப் பூமி இருபத்துநான்கு மணிநேரத்துக்கு ஒருதரம் சுழலுகின்றது. இக்கால முழுதும் சூரியன் ஆகாயத்தில் நின்றவிடத்திலேயே நின்று ஏகரீதியாகப் பிரகாசிக்கின்றான். பூமியிலோ எந்தக்காலத்தில் எந்தப்பாகம் அவனுக்கு நேராகவிருக்குமோ அந்தப் பாகத்துக்குத் தான்வெளிச்சம். விளக்கின்முன் வைத்துப்பார்த்த கோளத்தோற்றப்படி பூமிக்கு ஒருபுறம் வெளிச்சமும் ஒருபுறம் இருளும் இருக்கவேயிருக்கும். பூமிஅசையாமலேயிருந்தால் ஒருபாதிக்குச் சதா வெய்யிலும் வெளிச்சமும் மறுபாதிக்குச் சதா இருட்டும் இருக்கும். பூமி சுழலுகிறபடியால் ஒவ்வொரு பாகத்துக்கும் மாறிமாறி வெளிச்சமும் இருட்டும் உண்டாகும். நமக்கு வெளிச்சமுறும்போது பகல், இருட்டுறும்போது இரவு.

சூரியன் கிழக்கிலிருந்து மேற்கே போவதாகத் தோன்றுகிறது. பூமியின் நிஜசலனமோ இதற்கு மாறுபட்டிருக்கவேண்டும். அதாவது அதன் சலனம் மேற்கிலிருந்து கிழக்காகவிருக்கிறது. காலையில் கிழக்கில் தோன்றுகிற சூரியனுக்கெதிரில் தள்ளிக்கொண்டு போகப்படுகிறோம். சூரியன் வரவர வானத்தில் ஏறுகிறாப்போலத் தோன்றி உருமத்தில் தலைக்கு நேராக நின்று மறுபடியும் பூமி தன் ஓயாச் சுழற்சியால் நம்மை இருட்புரத்திற்குத் தள்ளிக்கொண்டு போகப்போகச் சூரியனும் ஓடி மேற்றிசையில் அஸ்தமிப்பதுபோலத் தோன்றுகின்றது. இராவிலும் பூசலனத்துக்குக் குறி கண்டுபிடிக்கலாம். அப்போது நக்ஷத்திரங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் உதயமாய் அஸ்தமிக்கின்றன. பகலவன் ஒளிமுன் அவைகளின் ஒளி மழுங்கி மறைகின்றது.

பூமிதன் இருசின்மீது சுழலும்போதெல்லாம் சூரியனைச்சுற்றி உருண்டுகொண்டும் இருக்கிறது, அதாவது சூரியனைச்சுற்றி ஓடிக்கொண்டும் இருக்கிறது. சூரியனைச்சுற்றிப் பூமியோடும் வீதிக்குப் பூமியின் கச்சை வட்டம் என்று பெயர். அவ்வீதியில் வலம்வருவதற்குப் பூமியின் பகணம் எனப்பெயர். சூரியனைச் சுற்றியிருக்கும் பூமியின் வீதி ஒரு பெரிய விருத்தம். பூமி இந்த விருததமத்தியில் உருண்டு அருக்கனை ஒரு பிரதக்ஷிணம் பண்ண முந்நூற்று அறுபத்தைந்து நாளுக்குச் சற்று அதிகமாகவே பிடிக்கிறது. விகலை ஒன்றுக்குச் சராசரி பத்தொன்பது மைல் வீதம் சண்டவேகமாய் ஓடியும் தினகரனை ஒரு சுற்றுவரப் பூமிக்கு இத்தனைநாள் செல்லும்.

பூமியின் தற்சுழற்சியால் பகலும் இரவும் வருஷங்களும் கணிக்கிறோம். ஆதலால் பூமியே நமக்கு ஒரு பெரிய கால அளவை.

(முற்றிற்று.)

[பூமி சாஸ்திரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. ப. ர்.]